

Karin Slaughter • Krhotine

KARIN SLAUGHTER

KRHOTINE

Prevela s engleskoga
Mirta Jambrović

Naslov izvornika
Karin Slaughter

Fractured

Copyright © 2008 by Karin Slaughter Publishing, LLC

Copyright © za hrvatsko izdanje Znanje d. o. o. 2013.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne smije se koristiti bez dopuštenja
vlasnika autorskih prava, osim u slučaju kritičkih osvrti i rasprava.

*Ža Irwyna i Nitu...
hvala na svemu...*

UVOD

ABIGAIL CAMPANO SJEDILA je u svojem automobilu parkiranom na ulici ispred kuće. Promatrala je vilu koju su preuredili prije deset godina. Kuća je bila golema, previše prostrana za troje ljudi, tim više što će jedno od njih, ako Bog da, za manje od godinu dana otići na studij. Čime će se baviti kada joj kći započne vlastiti život? Ponovo će biti Abigail i Paul, baš kao i prije Emmina rođenja.

Želudac joj se stisnuo od te pomisli.

Paulov glas zapucketao je kroz zvučnike u automobilu kada se ponovo javio na telefon. »Dušo, slušaj«, rekao je, ali misli su joj već odlutale dok je gledala kuću. Kada joj je život postao tako jadan? Kada su se najvažnija pitanja u danu pretvorila u brigu za druge ljude, druge stvari: Je li krojač dovršio Paulove košulje? Ima li Emma večeras odbojkaški trening? Je li dekorater naručio novi stol za ured? Je li se netko sjetio pustiti psa van ili će sljedećih dvadeset minuta brisati osam litara pišaline s kuhinjskog poda?

Abigail je progutala knedlu, a grlo joj se stisnulo.

»Mislim da me baš ne slušaš«, rekao je Paul.

»Slušam te.« Ugasila je motor. Začulo se škljocanje, a onda se nekim čudom tehnologije Paulov glas prebacio s automobilskih zvučnika u mobitel. Abigail je otvorila vrata i ubacila ključeve u

torbicu. Dok je provjeravala ima li pošte u poštanskome sandučiću, ramenom je pridržavala mobitel na uhu. Račun za struju, AmEx, Emmina školarina...

Paul je zastao da udahne, a ona je to shvatila kao znak da je na nju došao red da progovori.

»Ako ti ništa ne znači, zašto si joj dao automobil? Zašto si je odveo nekamo gdje si znao da bi se mogli pojaviti i moji prijatelji?« Abigail je te riječi izgovorila hodajući po prilazu, ali nije ih osjećala u svojoj nutрини kao prvih nekoliko puta kada se takvo što bilo dogodilo. Tada se samo pitala: Zašto ja nisam dovoljna?

A sada: Zašto si takav bijedni gad?

»Trebao mi je predah, to je sve«, rekao je. Bio je to još jedan od starih, standardnih izgovora.

Penjući se uza stube na trijemu, gurnula je ruku u torbicu tražeći ključeve. Zbog njega je otišla iz kluba, preskočila tjednu masažu i ručak s najbližim prijateljicama zato što je bila prestravljena da su sve one vidjele Paula s nekom dvadesetogodišnjom umjetnom plavušom, koju je imao obraza odvesti u njihov najdraži restoran. Nije znala hoće li se ikada više moći pojaviti ondje.

Abigail je rekla: »I ja bih željela predah, Paule. Kako bi ti se svidjelo da ja uzmem predah? Kako bi ti se svidjelo da razgovaraš sa svojim prijateljima i da osjećaš da nešto nije kako bi trebalo biti i da ih praktički trebaš moliti da ti kažu što se događa, prije nego što ti napokon kažu da su vidjeli *mene* s drugim muškarcem?«

»Saznao bih kako se zove, jebote, otišao do njegove kuće i ubio ga.«

Zašto se dio nje uvijek osjećao polaskano kada bi govorio takve stvari? Kao majka tinejdžerke, naučila je samu sebe da čak i u najbrutalnijim primjedbama pronade nešto pozitivno, ali ovo je bilo smiješno. Osim toga, Paulova su koljena bila u tako lošem stanju da je jedva uspijevao iznijeti smeće i ostaviti ga ispred kuće na dane kada su po njega dolazili smetlari. Najveći šok zapravo joj je trebala biti činjenica da je i dalje uspijevao pronaći dvadesetogodišnjakinju koja bi ga htjela poševiti.

Abigail je gurnula ključ u staru metalnu bravu na prednjim vratima. Šarke su zaškripale kao u nekome horor-filmu.

Vrata su već bila otvorena.

»Čekaj malo«, rekla je kao da ga prekida, premda Paul nije govorio. »Ulazna vrata su otvorena.«

»Što?«

Ni on nju nije slušao. »Rekla sam da su ulazna vrata već otvorena«, ponovila je, širom ih otvorivši.

»O, Isuse, škola je počela prije samo tri tjedna, a ona već ponovo markira?«

»Možda su čistačice...« Zaustavila se, nagazivši na staklo. Spustila je pogled, osjetivši oštar, leden ubod panike na dnu kralježnice. »Pod je pun stakla. Upravo sam stala na njega.«

Paul je rekao nešto što nije čula.

»U redu«, Abigail je odgovorila automatski. Okrenula se. Jedan od visokih bočnih prozora pokraj ulaznih vrata bio je razbijen. U glavi joj se stvorila slika osobe koja kroz razbijeno staklo rukom poseže unutra, okreće zasun, otvara vrata.

Odmahnula je glavom. Usred dana? U ovom naselju? Pa nisu uspijevali imati više od troje gostiju u kući a da ih ona stara aždaja koja živi preko puta ne nazove žaleći se na buku.

»Abby?«

Osjećala se kao da je u balonu, zvukovi su prigušeno dopirali do nje. Rekla je suprugu: »Mislim da je netko provalio u kuću.«

Paul je zarežao: »Izlazi iz nje! Možda su još ondje!«

Spustila je poštu na stolić u hodniku i ugledala svoj odraz u zrcalu. Posljednja dva sata igrala je tenis. Kosa joj je još bila vlažna, zalutali pramenovi zalijepljeni za vrat na mjestima gdje joj se konjski rep počeo raspuštati. U kući je bilo prohladno, ali ona se znojila.

»Abby?« Paul je viknuo. »Izlazi odmah. Zovem policiju s druge linije.«

Okrenula se i zaustila nešto — što? — kada je na podu ugledala krvavi otisak noge.

»Emma«, šapnula je i ispustila mobitel iz ruke, potrčavši prema kćerinoj sobi.

Zastala je na vrhu stubišta, zaprepaštena prizorom koji je ugledala: razbijeno pokućstvo, komadi stakla na podu. Vid joj se suzilo i ugledala je Emmu kako leži sva krvava na kraju hodnika. Iznad nje je bio nagnut muškarac, koji je u ruci držao nož.

Nekoliko sekunda Abigail je bila previše zapanjena da bi se mogla pomaknuti; pokušavala je doći do zraka, grlo joj se stezalo. Muškarac je krenuo prema njoj. Nije mogla usredotočiti pogled ni na što. Pogled joj je bježao od noža stisnutog u njegovoj krvavoj šaci i tijela njezine kćeri, koje je ležalo na podu.

»Ne...«

Muškarac je zamahnuo prema njoj. Bez razmišljanja, Abigail je zakoračila unatrag. Spotaknula se, pala niza stube na glavu, kukom i lopaticama udarajući o tvrdo drvo. Tijelom joj je odjekivao bol: laktom je udarila o rub ograde, od udarca u zid puknule su joj kosti gležnja, presjeklo ju je u vratu dok je pokušavala zaštititi glavu od udaranja o oštre stube. Sletjela je u hodnik, ostavši bez zraka.

Pas. Gdje je glupi pas?

Abigail se okrenula na leđa, brišući krv iz očiju, osjećajući kako joj se razbijeno staklo zabija u glavu.

Muškarac se brzo spuštao niza stube, i dalje držeći nož u ruci. Abigail nije razmišljala. Kada je sišao s posljednje stube, zamahnula je nogom i vrhom tenisice udarila ga negdje između čmara i mošnji. Nije dobro naciljala, ali to nije bilo ni bitno.

Čovjek je zateturao pa opsovao dok se rušio na jedno koljeno.

Okrenula se na trbuh i počela puzati prema vratima. Zgrabio ju je za nogu i tako snažno povukao da je osjetila kako joj je bol sijevnuo kroz kralježnicu do ramena. Hvatala je staklo s poda, pokušavajući pronaći komad kojim bi ga mogla ozlijediti, ali sitne krhotine samo su je zarezivale po dlanu. Počela ga je ponovo udarati, divlje mlatarajući nogama dok se centimetar po centimetar približavala ulaznim vratima.

»Prestani!«, povikao je, objema rukama uhvativši je za gležnjeve. »Kvragu, rekao sam da prestaneš!«

Prestala je, pokušavajući doći do zraka, pokušavajući razmisлити. U glavi joj je i dalje odzvanjalo, nije se uspijevala usredotočiti. Pola metra ispred nje, ulazna vrata još su bila otvorena i kroz njih je vidjela blagu padinu prilaza koji je vodio prema njezinu automobilu, parkiranome na ulici. Okrenula se da bi vidjela lice napadača. Klećao je, držeći je za gležnjeve kako ga ne bi mogla udariti. Nož je ležao na podu, pokraj njega. Oči su mu bile prijeteće crne — dva komada ugljena ispod teških kapaka. Široka prsa podizala su se i spuštala dok je pokušavao doći do zraka. Majica mu je bila natopljena krvlju.

Emminom krvlju.

Abigail je napela trbušne mišiće, zamahnula prema njemu ispruženih prstiju i zabila mu nokte u oči.

Raširenim dlanom pljusnuo ju je po uhu, ali ona nije odustajala, zabijala je palčeve u njegove očne jabučice, osjećajući kako počinju popuštati. Zgrabio ju je za zapešća i pokušao izvući njezine prste iz svojih očiju. Bio je dvadeset puta snažniji od nje, ali Abigail je sada mislila samo na Emmu, na onaj djelić sekunde u kojem je vidjela svoju kćer na katu, u onom položaju tijela, majice povučene preko sitnih grudi. Jedva ju je prepoznala, glava joj je bila krvava, crvena kaša. Sve je uzeo, čak i prelijepo lice njezine kćeri.

»Gade!« vrisnula je Abigail, osjećajući se kao da će joj se ruke slomiti dok je izvlačila prste iz njegovih očiju. Ugrizla ga je za prste i nije puštala sve dok nije osjetila kako je došla do kosti. Čovjek je vrisnuo, ali i dalje je nije puštao. Ovoga puta, kada je Abigail podignula koljeno, pogodila ga je točno između nogu. Muškarčeve krvave oči širom su se otvorile, kao i usta iz kojih se širio kiselkasti zadah. Njegov stisak je popustio, ali svejedno je nije pustio. Pao je na leđa i povukao Abigail za sobom.

Ruke su joj se automatski omotale oko njegova širokog vrata. Osjećala je kako mu se pomiče hrskavica u grlu, kako se kolutovi kojima je prekriven jednjak savijaju poput mekane plastike. On je sve čvršće stiskao njezina zapešća, ali laktovi su joj sada bili uglav-

ljeni na mjestu, ramena u ravnini s rukama dok se svom težinom upirala o muškarčev vrat. Bol joj je sijevao kroz drhtave ruke i ramena, ruke se grčile kao da joj netko u živce zabija tisuće iglica. Osjećala je vibriranje kroz dlanove kada je pokušavao progovoriti. Vid joj se ponovo suzio. Vidjela je crvene točkice u njegovim očima i kako mu se crvene usne otvaraju, a jezik probija kroz njih. Sjedila je na njemu zajahavši ga i postala svjesna činjenice da osjeća kako joj se njegov kuk zabija u bedro dok se izvijao, pokušavajući je zbaciti sa sebe.

Spontano, u mislima joj se pojavio Paul. I ona noć kada su napravili Emmu. I to kako je Abigail znala, jednostavno znala, da stvaraju bebu. Zajahala je supruga upravo ovako, želeći se osigurati da će upiti svaku njegovu kap kako bi napravili svoje savršeno dijete.

A Emma zaista *jest* bila savršena... njezin dražestan osmijeh, iskreno lice. To kako je vjerovala svima koje je upoznala, ma koliko je puta Paul upozorio da to ne čini.

Emma leži na katu. Mrtva. U lokvi krvi. Spuštenoga donjeg rublja. Njezino jadno dijete. Kroz što li je sve morala proći? Kakvo je poniženje doživjela od ovoga čovjeka?

Abigail je iznenada osjetila toplinu između nogu. Čovjek se pomokrio po sebi i po njoj. Zagledao se u nju — zaista zagledao — a onda su mu oči postale staklene. Ruke su mu pale uz tijelo, dlanovi odskočili od staklom obloženih pločica. Tijelo mu je omlohavilo, usta ostala širom otvorena.

Abigail je sjela na pete, zagledana u beživotno tijelo čovjeka koji je ležao ispred nje.

Ubila ga je.

PRVI DAN

PRVO POGLAVLJE

WILL TRENT ZURIO JE kroz prozor automobila i slušao šeficu kako urla na mobitel. Ne može se reći da je Amanda Wagner ikada zaista povisila glas, ali u njezinu tonu postojalo je nešto što je više od jednoga agenta koji je za nju radio natjeralo u suze i potaknulo da odustane od istrage koja je u tom trenutku bila u tijeku, što nije bila mala stvar kada se u obzir uzme da su njezini podređeni u GBI-u, Istražnome uredu države Georgije, uglavnom bili muškarci.

»Mi smo na...«, iskrivila je vrat i naprezala se da pročita naziv ulice, »križanju Prada i Sedamnaeste.« Amanda je zastala. »Možda možeš potražiti informacije na računalu?« Zatresla je glavom, očito nezadovoljna onim što je čula.

Will je pokušao nešto reći. »Možda bismo se mogli nastaviti voziti ovuda? Možda pronađemo...«

Amanda je pokrila oči dlanom i šapnula u slušalicu: »Koliko će trebati da se server ponovo digne?« Kada je čula odgovor, duboko je uzdahnula.

Will je pokazao prema zaslonu koji se isticao na sredini drvom obložene kontrolne ploče. Lexus je imao više ukrasnih detalja nego klaunova kapa. »Zar nemaš GPS?«

Spustila je ruku, razmišljajući o njegovu pitanju, a onda počela prtljati po nekim tipkama na kontrolnoj ploči. Zaslon se nije promijenio, ali je klima počela snažnije raditi. Will se zasmijuljio, a ona ga je presjekla pogledom i rekla: »Dok čekamo da Caroline pronađe kartu grada, ti bi mogao izvaditi priručnik iz pretinca za rukavice i pročitati mi upute.«

Will je pokušao otvoriti pretinac, ali bio je zaključan. To je prilično dobro opisivalo njegov odnos s Amandom Wagner. Često ga je slala do zaključanih vrata, očekujući da će ih nekako uspjeti otvoriti. Will je volio zagonetke kao i svi, ali barem jedanput bilo bi lijepo da mu Amanda da ključ.

Ili ne. Will nikada nije bio dobar u tome da traži pomoć od drugih, a posebno ne od nekoga poput Amande, za koju mu se činilo da u glavi drži popis ljudi koji su joj dugovali usluge.

Zagledao se kroz prozor dok je korila svoju tajnicu zbog toga što nema kartu grada stalno pokraj sebe. Will je rođen i odrastao u Atlanti, ali nije često zalazio u Ansley Park. Znao je da je to jedno od najstarijih i najotmjenijih naselja, gdje su prije više od stotinu godina odvjetnici, liječnici i bankari izgradili svoja zavidna zdanja, tako da budući odvjetnici, liječnici i bankari mogu živjeti poput njih — zaštićeni usred jedne od najnasilnijih metropola s ove strane linije Mason-Dixon. Jedino što se tijekom godina promijenilo jest to što su crnkinje koje guraju bijele bebe u kolicima danas bolje plaćene.

Sa svojim zavojitim skretanjima i kružnim tokovima, činilo se da je Ansley zamišljen tako da zbuni, ako ne i obeshrabri, posjetitelje. Ulice su uglavnom imale drvorede; bile su to široke avenije s kućama izgrađenima na brežuljcima, kako bi lakše mogli s visine gledati ostatak svijeta. Posvuda su bili gusto pošumljeni parkovi s pješačkim stazama i ljuljačkama. Neki od tih puteljaka još su bili od izvorno postavljenih neobrađenih oblutaka. Iako su sve kuće bile različitih tlocrta, vidjela se neka sličnost u njihovim svježe oličenim fasadama i profesionalno oblikovanim i uređenim travnjacima. Will je pretpostavljao da je to zato što su se čak i kuće koje su bile u vrlo lošem stanju prodavale za najmanje mili-

jun dolara. Za razliku od Poncey-Highlanda, naselja u kojemu je Will živio i koje nije bilo ni deset kilometara udaljeno odavde, u Ansleyju nije bilo kuća u duginim bojama ni metadonskih klinika.

Stojeći na ulici, Will je promatrao trkača koji je zastao kako bi se rastegnulo i ispod oka promotrio Amandin Lexus. U jutrošnjim vijestima objavljeno je da je na snazi upozorenje zbog smoga i da se ljudima savjetuje da ne udišu vanjski zrak osim ako baš ne moraju. Čini se da to nikoga nije pretjerano uzrujavalo, premda je temperatura zraka prešla 37,5 stupnjeva Celzija. Otkad su došli u Ansley Park, Will je vidio najmanje pet trkača. Zapravo, trkačica, jer sve su bile žene i sve su odgovarale stereotipu živahne, savršene majke bogatašice, tijela zategnutog na pilatesu i skakutava konjskog repa.

Lexus je bio parkiran u podnožju kako se činilo popularnog brežuljka. Ulica iza njega bila je s objiju strana pošumljena visokim hrastovima koji su bacali sjenu na pločnik. Sve trkačice su usporile kako bi mogle promotriti automobil. Ovo nije bio tip naselja u kojem su muškarac i žena mogli dugo sjediti u parkiranome vozilu a da netko ne pozove policiju. Naravno, to nije bilo ni ona vrsta naselja u kojemu netko brutalno siluje i ubije tinejdžericu u njezinoj kući.

Ponovo je pogledao Amandu, koja je mobitel držala tako čvrsto prislonjen na uho da se činilo kao da bi ga mogla prepoloviti. Bila je privlačna, ako je nikada niste čuli da govori, ili morali raditi za nju, ili sjediti u automobilu s njom, makar i nakratko. Sigurno je već bila u ranim šezdesetima. Kada je Will tek počeo raditi u GBI-u, prije više od deset godina, kosa joj je još bila tamnija, ali to se naglo promijenilo u posljednjih nekoliko mjeseci. Nije znao je li to zato što joj se nešto dogodilo u privatnom životu ili zbog toga što nije uspjela zakazati termin kod frizera, ali u posljednje vrijeme počele su joj se primjećivati godine.

Amanda je ponovo počela pritiskati tipke na kontrolnoj ploči, očito pokušavajući pokrenuti GPS. Upalio se radio pa ga je brzo isključila, ali nedovoljno brzo da Will ne bi čuo uvodne taktove nekog sastava koji je svirao *swing*. Promrmljala je nešto

ispod glasa i pritisnula drugu tipku, nakon čega se otvorio Willow prozor. Osjetio je kako ga je zapuhnuo vruć zrak, kao da je netko otvorio vrata pećnice. U bočnom retrovizoru primijetio je trkačicu na vrhu brežuljka i lišće na crvenome glogu, koje je treperilo na povjetarcu.

Amanda je odustala od elektronike. »Ovo je smiješno. Mi smo najbolji istraživački tim u zemlji, a ne možemo pronaći ni prokleta mjesto zločina.«

Will se okrenuo, a sigurnosni pojas stezao mu je rame dok je gledao prema vrhu brda.

Amanda ga je upitala: »Što to radiš?«

»Onuda«, rekao je pokazujući iza njih. Grane drveća, isprepletene iznad njihovih glava bacale su tamnu sjenu na ulicu. U ovo doba godine nije bilo povjetarca, samo nemilosrdna vrućina. Nije vidio treperavo lišće, nego plava svjetla policijskoga patrolnog vozila kako se odbijaju od sjena.

Amanda je još jedanput teško uzdahnula pa ubacila automobil u prvu brzinu i počela se polukružno okretati. Bez upozorenja je nagazila na kočnicu, a ruka joj je poletjela ispred Willa, kao da će ga uspjeti zaustaviti da ne odleti kroz vjetrobransko staklo. Veliki bijeli kombi glasno je zatrubio jureći pokraj njih, a vozač je prijeteći mahnuo šakom i s usana su mu se mogle pročitati prostote.

»Channel Five«, rekao je Will prepoznavši logo mjesne televizijske postaje.

»Kasne gotovo jednako koliko i mi«, primijetila je Amanda, vozeći uzbrdo iza kombija. Skrenula je udesno i izbila pred policijsko patrolno vozilo koje je prepriječilo sljedeće skretanje ulijevo. Na mjestu zločina već se našlo nekoliko novinara iz svih mjesnih postaja, kao i CNN, čije je svjetsko sjedište bilo nekoliko kilometara dalje. Žena koja je udavila muškarca koji joj je ubio kćer bila bi bombastična vijest svugdje u svijetu, ali činjenica da je kći bila bjelkinja, da su roditelji bili bogati i da je obitelj jedna od najutjecajnijih u gradu, cijeloj je priči davala gotovo skandalozni prizvuk. Negdje u New Yorku producentica televizijske kuće Lifetime slinila je u slušalicu svojeg BlackBerryja.

Amanda je izvadila značku i mahnula njome pred policajcima pa se provezla pokraj zaustavljenoga policijskog vozila. Ispred nje bilo je još policijskih patrolnih vozila te nekoliko vozila hitne pomoći. Vrata su bila otvorena, kreveti prazni. Bolničari su stajali naokolo i pušili. Među svim tim vozilima hitne pomoći, maslinasto zeleni BMW X5, koji je bio parkiran ispred kuće, izgledao je kao da ne pripada ondje, ali vidjevši golemi terenac, Will se zapitao gdje je mrtvozornikov kombi. Ne bi ga čudilo da se i patolog izgubio. Ansley nije naselje koje bi bilo poznato nekome tko plaću zarađuje kao državni službenik.

Amanda je krenula unatrag kako bi se paralelno parkirala između dvaju policijskih vozila. Kad je pritisnula papučicu gasa, oglasili su se senzori za parkiranje.

»Nemoj gubiti vrijeme ondje, Wille. Ne radimo na ovome slučaju osim ako ga ne preuzmemo.«

Otkad su krenuli iz gradske vijećnice, Will je već barem dva puta čuo neku varijaciju na tu temu. Hoyt Bentley, djed ubijene djevojke, bio je milijarder, koji je tijekom godina stekao mnogo neprijatelja. Bio je poduzetnik. Ovisno o tome s kim razgovarate, Bentley je bio ili potomak grada ili stari prijatelj iz davnih dana, ona vrsta bogatih lopova koji su vukli konce iz sjene, nikada ne zaprljavši ruke. Koja god verzija bila točna, imao je dostatno duboke džepove da je mogao kupiti dovoljno političkih prijatelja. Nazvao je guvernera, koji se obratio direktoru Istražnog ureda države Georgije, a on je onda zadužio Amandu da vidi što je s tim ubojstvom.

Ako je ubojstvo imalo vuklo na profesionalno smaknuće ili išta dublje od običnog pokušaja provale koji je pošao po zlu, Amanda bi obavila jedan telefonski poziv i otela slučaj Atlantskoj policiji brže od maloga djeteta koje istrigne najdražu igračku iz ruku drugoga djeteta. Pokaže li se da je ovo tek slučajna, svakodnevna tragedija, vjerojatno će objašnjenja ostaviti Willu, a ona će se u svojemu otmjenom automobilu vratiti u grad.

Amanda je ubacila u brzinu i počela se vrlo sporo pomicati prema naprijed. Razmak između dvaju senzornih signala postajao je sve kraći kako se približavala policijskom vozilu. »Ako je

Bentley nekoga dovoljno razljutio da mu ubije unuku, to će ovaj slučaj podignuti na jednu sasvim drugu razinu.«

Zvučala je gotovo kao da se tomu nada. Will je shvaćao njezino uzbuđenje — rješavanje ovakvog slučaja bila bi još jedna od stvari kojima se Amanda može podičiti — ali Will se nadao da nikada neće doći do toga da smrt tinejdžerke počne doživljavati kao odskočnu dasku u karijeri. Premda nije bio siguran ni što bi mislio o ubijenome muškarcu. On je bio ubojica, ali i žrtva. S obzirom na to da je država Georgia imala smrtnu kaznu, je li zaista bilo bitno to što je ugušen ovdje, u Ansley Parku, kada bi ionako bio zavezan za bolnička kolica i primio bi smrtonosnu injekciju u Obalnome državnom zatvoru?

Will je otvorio vrata prije nego što je Amanda ugasila motor. Zapuh vreloga zraka doletio je poput udarca u trbuh i pluća su mu se na trenutak napela. Onda je prevladala vlaga, a on se zapitao osjećaju li se tako ljudi koji boluju od tuberkuloze. Ipak, odjenuo je sako, koji je prekrio korice pištolja prikvaćene za stražnji dio pojasa. Nije mu bio prvi put da se zapita tko bi normalan nosio odijelo usred kolovoza.

Amanda se pridružila Willu. Činilo se kao da joj vrućina ne smeta. Skupina policajaca u uniformama stajala je okupljena na dnu prilaza i gledala ih kako prelaze cestu. Prema njihovim pogledima vidjelo se da su ih prepoznali i Amanda je upozorila Willa: »Ne trebam ti ni govoriti da te u ovome trenutku Atlantska policija neće baš dočekati s dobrodošlicom.«

»Ne trebaš«, složio se Will. Jedan od policajaca koji su stajali u krugu naglašeno je pljunuo kada su prošli pokraj njih. Drugi se zadovoljio suptilnije podignutim srednjim prstom. Will je zalijepio osmijeh na lice i pokazao policajcima podignute palčeve kako bi im dao do znanja da im ništa ne zamjera.

Od prvoga dana na tom položaju, gradonačelnica Atlante zarekla se da će iskorijeniti korupciju koja je nesmetano funkcionirala za mandata njezina prethodnika. Posljednjih nekoliko godina blisko je surađivala s GBI-em, otvarajući slučajeve protiv najočitijih prekršitelja zakona. Amanda je velikodušno ponudila da Will

ode u osinje gnijezdo. Prije šest mjeseci zaključio je istragu koja je završila otkazom za šestoricu atlantskih policijskih istražitelja i prijevremeno umirovljenje jedne od najviših gradskih policijskih zapovjednica. Slučajevi su bili čisti — policajci su zadržavali dio novca oduzetog tijekom zapljene opojnih droga — ali nikome se nije svidjelo što stranac mete pred njihovim vratima, a ne može se baš reći ni da je Will stekao prijatelje tijekom istrage.

Amanda je iz toga izvukla promaknuće. Will je postao izopćenik.

Pravio se da ne čuje »seronjo« prosiktano iza njegovih leđa, pokušavajući se usredotočiti na zločin koji ih je čekao kada dođu do kraja vijugava prilaza. Dvorište je bilo puno svakojakih egzotičnih cvjetova koje Will nije znao imenovati. Kuća je bila golema, a otmjeni stupovi podupirali su balkon na prvome katu. Do ulaznih vrata vodile su granitne stube. Osim nekoliko mrzovoljnih policajaca koji su kvarili prizor, čitavo zdanje bilo je impresivno.

»Trente«, netko je viknuo i Will je ugledao istražitelja Lea Donnellyja kako se spušta niza stube. Leo je bio nizak čovjek, najmanje trideset centimetara niži od Willa, koji je bio visok metar osamdeset pet. Otkad su posljednji put radili zajedno, još je više povlačio noge dok je hodao i gotovo ga je podsjetio na inspektora Columba. Tako hodajući izgledao je kao uznemireni majmun. »Koji kurac ti radiš ovdje?«

Will je pokazao prema kamerama, nudeći Leu najuvjerljivije objašnjenje. Svi su znali da bi GBI bacio bebu u rijeku Chattahoochee ako bi to značilo da će završiti na večernjim vijestima. Istražitelju je rekao: »Ovo je moja šefica, doktorica Wagner.«

»Hej«, pozdravio je Leo i kimnuo pa se ponovo okrenuo prema Willu. »Kako je Angie?«

»Zaručili smo se.« Will je osjetio kako se Amanda usredotočila na njega, hladno i prodorno. Pokušao je promijeniti temu kimnuvši glavom prema otvorenim vratima. »Što nas ondje čeka?«

»Gomila mržnje prema tebi, prijatelju.« Leo je izvadio cigaretu i zapalio je. »Čuvaj se.«

Amanda je upitala: »Je li majka još ondje?«

»Prva vrata lijevo«, odgovorio je Leo. »Moja partnerica je ondje s njom.«

»Gospodo, ispričajte me.« Amanda je otpravila Lea kao da joj je sluga. Pogled koji je uputila Willu nije bio mnogo ugodniji.

Leo je otpuhnuo dim dok ju je promatrao kako se uspinje stubama. »Sve zaledi, je l' da? Kao jebeni suhi led.«

Will ju je automatski počeo braniti, onako kako čovjek brani beskorisnog ujaka ili promiskuitetnu sestru kada ih napadne netko tko nije član obitelji. »Amanda je jedna od najboljih policajki s kojima sam radio.«

Leo je još malo dotjerao njegovu pohvalu. »Ima dobro dupe za jednu bakicu.«

Will se prisjetio trenutka u automobilu kada je Amandina ruka poletjela ispred njega kada je pomislila da će ih udariti televizijski kombi. Nikada nije vidio da je napravila nešto više majčinski od toga.

Leo je nastavio: »Kladim se da je zahtjevna u krevetu.«

Will je pokušao ne zadrhtati prisiljavajući se da izbriše tu sliku iz glave. »Kako si ti?«

»Zbog prostate iz mene curi kao iz jebenog cjedila. Nisam ševio dva mjeseca i imam neki kašalj koji nikako ne prolazi.« Zakašljao je kao da to želi dokazati, a onda povukao još jedan dim. »A ti?«

Will je slegnuo ramenima. »Ne mogu se požaliti.«

»Ne kada kod kuće imaš Angie Polanski.« Leov znakoviti smijeh podsjetio je Willa na to kako bi zvučao astmatični zlostavljač djece kada bi pušio tri kutije na dan. Angie je radila u porocima petnaest godina prije nego što je uzela bolovanje. Leo je smatrao da je bila kurva samo zato što se zbog posla morala tako odijevati. Ili je to možda mislio zbog svih onih muškaraca s kojima je spavala tijekom godina.

Will je rekao: »Reći ću joj da si je pozdravio.«

»Može.« Leo se zagledao u Willa i duboko povukao dim.
»Što zaista radiš ovdje?«

Will je pokušao izbjeći odgovor znajući da bi Leo bio bijesan kada bi mu oteo slučaj ispred nosa. »Bentley ima mnogo veza.«

Leo je sumnjičavo izvio obrvu. Unatoč zgužvanom odijelu i spuštrenom čelu kao u špiljskog čovjeka, dovoljno je dugo bio policajac da bi znao prepoznati kada netko izbjegava odgovoriti na pitanje. »Bentley vas je pozvao?«

»GBI se može uključiti u slučajeve samo kada ga pozovu mjesna policija ili vlada.«

Leo se podrugljivo nasmijao, a iz nosnica mu je izlazio dim.
»Zaboravio si spomenuti otmicu.«

»I tombolu«, dodao je Will. GBI je imao jedinicu koja je istraživala prostore u toj državi u kojima se održavala tombola. To je bila ona vrsta posla koja bi čovjeka zapala nakon što je razljutio pogrešnu osobu. Prije dvije godine Amanda je protjerala Willa u planinsko područje Georgije, gdje je vrijeme provodio uhićujući primitivce koji su preprodavali metadon i razmišljajući o opasnostima oglušivanja o naredbe svoje nadređene. Nije ni na trenutak posumnjao da bi ga sljedeći put kad je razljuti čekao prebačaj u jedinicu koja se bavila zakonitošću održavanja natjecanja u tomboli.

Will je pokazao prema kući. »Što se ondje dogodilo?«

»Uobičajeno.« Leo slegne ramenima i povuče još jedan dugačak dim pa opušak ugasi o cipelu. »Mama se vratila kući s tenisa, vrata su bila otvorena.« Leo stavi opušak u džep jakne i povede Willa u kuću. »Popela se na kat i ugledala kćer, mrtvu i silovanu.« Pokaže prema vijugavome stubištu iznad njihovih glava. »Ubojica je još bio ondje, primijetio je mamu — koja je jebeno zgodna, usput — uslijedila je borba i, iznenađenje, on je završio mrtav.«

Will je proučavao glavni ulaz. Vrata su bila dvostruka, jedno krilo pričvršćeno, drugo otvoreno. Razbijeni bočni prozor bio je prilično udaljen od oble kvake. Da na taj način uspije otvoriti vrata, čovjek bi morao imati vrlo dugačku ruku.

Upitao je: »Imaju li kućne ljubimce?«

»Imaju prastaroga žutog labradora. Bio je u dvorištu iza kuće. Gluh k'o top, kaže majka. Vjerojatno je sve prespavao.«

»Koliko djevojka ima godina?«

»Sedamnaest.«

Taj je broj odzvanjao popločenim predvorjem u kojem su se osvježivač zraka s mirisom lavande i Leov znojni, nikotinski smrad natjecali s metalnim vonjem nasilne smrti. Pri dnu stubišta ležao je izvor najizraženijeg mirisa. Muškarac je ležao na leđima, s dlanovima pokraj glave kao da se predaje. Srednje velik kuhinjski nož s drvenim drškom i nazubljenim rubom ležao je na krhotinama stakla, pedesetak centimetara od njegove ruke. Crne traperice činile su se umrljanima, koža na vratu bila je crvena od davljenja. Od nekoliko dlačica koje su mu rasle iznad usne, gornja usna izgledala je prljavo. Pokraj zalizaka imao je akne. Jedna od tenisica mu se odvezala, a vezice su bile krute od slijepljene krvi.

Prilično apsurdno, ubojica je na majici imao rasplesanu trešnju, s veselo nakrivljenom peteljkom. Majica je bila tamnocrvena pa je bilo teško reći jesu li tamniji dijelovi krv, znoj, mokraćna ili sve troje zajedno.

Will je pogledao u veliki luster na stropu, prema kojemu je išao i mrtvačev ukočeni pogled. Staklo je ciliknulo lelujući na umjetnome povjetarcu nastalom od klimatizacijskog uređaja. Bijele mrlje svjetlosti plesale su po predvorju, reflektirajući sunčevo svjetlo, koje je u kuću ulazilo kroz paladijanski prozor iznad vrata.

Will je upitao: »Jeste li ga identificirali?«

»Čini se da mu je novčanik u stražnjemu džepu, ali neće nam pobjeći. Ne želim okrenuti tijelo dok ne dođe Pete.« Mislio je na Petea Hansona, gradskog patologa. »Počinitelj izgleda prilično mlad, je li tako?«

»Da«, složio se Will, razmišljajući o tome kako ubojica vjerojatno nije dovoljno star da bi kupovao alkohol. Amanda je bila uzbuđena zbog mogućnosti da je ovo naručeno ubojstvo. Osim ako se neprijatelji Hoyta Bentleyja nisu koristili uslugama vrhun-

skih plaćenika iz studentskoga bratstva, Will je sumnjao da to ima veze s ubojstvom.

Upitao je: »Nasilje u obitelji?«

Leo je ponovo slegnuo ramenima, ali taj pokret izgledao je više kao tik, nego nešto drugo. »Izgleda tako, je l' da? Dečko pu-kne, ubije djevojku, uspaniči se kada se mama vrati kući i napadne je. Problem je u tome što se Campano kune da ga nikada prije nije vidjela.«

»Campano?« ponovio je Will, osjećajući kako mu se želudac steže na spomen tog prezimena.

»Abigail Campano. Tako se majka zove.« Leo ga je proučavao. »Poznaješ je?«

»Ne.« Will je spustio pogled i zagledao se u tijelo, nadajući se da ga glas neće izdati. »Mislio sam da se prezivaju Bentley.«

»To je ženin otac. Muž je Paul Campano. Vlasnik brojnih automobilskih zastupništava. Čuo si reklame, je l' da? »Campano. Sve vam je dano.«

»Gdje je on?«

Leov mobitel je zazvonio i on ga je otkvačio s pojasa. »Tre-bao bi uskoro doći. Razgovarao je s njom kad se to dogodilo. On je nazvao 911.«

Will je pročistio grlo kako bi mu se glas vratio. »Moglo bi biti zanimljivo saznati što je čuo.«

»Misliš?« Pozorno je promatrao Willa dok je otvarao pre-klop na mobitelu pa se javio rekavši: »Donnelly.«

Leo je izišao iz kuće, a Will se osvrnuo po predvorju, pogle-dom obuhvaćajući tijelo i slomljeno staklo. Očito je ovdje došlo do nemilosrdne borbe. Pod je bio umrljan krvlju i na njemu su se vidjeli tragovi dvaju pari tenisica, koji su ostavili krvave otiske po kremastobijelim pločicama. Krhki, starinski stolić prevrnuo se ustranu, a pokraj njega bila je staklena posuda razbijena na komade. Ondje se nalazio i razbijeni mobitel, koji je izgledao kao da je netko stao na njega. Pošta je bila razbacana posvuda, kao konfeti, ženska torbica izvrnuta, a njezin sadržaj još je pojačavao dojam nereda.

Pokraj zida bila je lampa, koja je stajala uspravno kao da ju je netko ondje stavio. Postolje je bilo napuknuto, a zaslon nakrivljen. Will se upitao je li je netko postavio na pravu stranu ili je lampa, prkoseći svakoj vjerojatnosti, tako sletjela. Pitao se i je li itko primijetio krvave otiske bosih nogu pokraj lampe.

Pogledom je pratio vijugavu liniju ulaštenoga drvenog stubišta i vidio da se dva traga krvavih otisaka tenisica spuštaju niza stube, ali tragova bosih nogu nije bilo. U zidu su se vidjele duboke udubine i tragovi gdje se od udara cipela i dijelova tijela ostrugala žbuka, što je upućivalo na to da je najmanje jedna osoba pala. Pad je sigurno bio strašan. Abigail Campano znala je da se bori za život. Ni ubijeni mladić nije bio slabašan. Mišići su mu se jasno ocrtavali ispod crvene majice. Sigurno ga je šokiralo to što ga je savladala, čak i dok je posljednji put udisao zrak.

Will je u glavi nacrtao dijagram kuće, pokušavajući se orijentirati. Dugačak hodnik ispod stubišta vodio je do stražnjega dijela kuće i prostorija za koje je pretpostavljao da su kuhinja i dnevna soba. Ispred ulaznih vrata bile su dvije sobe, koje su izvorno vjerojatno bile zamišljene kao saloni, kako bi se muškarcima omogućio odvojen prostor od žena. Klizna vrata zatvarala su jednu sobu, ali je druga prostorija, koja je izgledala kao knjižnica, bila otvorena. U njoj se najviše isticala oplata od tamnoga drva. Zidovi su bili puni polica s knjigama, a u kaminu s dubokim ognjištem već je bilo posloženo drvo za ogrjev. Namještaj je bio masivan, vjerojatno od hrastovine. Dva velika kožnata naslonjača dominirala su prostorom. Will je pretpostavio da je drugi salon oprečan ovome: da su zidovi bijeli ili kremasti, a namještaj manje tipično muški.

Na katu će raspored vjerojatno biti uobičajen za ovakve stare kuće: pet ili šest soba povezanih dugačkim hodnikom u obliku slova T sa stubištem koje je izvorno bilo zamišljeno kao stubište za posluhu i koje je vodilo u prizemlje, do kuhinje u stražnjemu dijelu kuće. Ako je suditi po ostalim kućama u susjedstvu, ispred kuće bit će nekadašnja natkrivena skloništa za kola, prenamijenjena u garažu, sa stanom na gornjemu katu.

Mjerenje i izračunavanje svega toga kako bi se mogao napisati

izvještaj bit će naporan posao. Will je bio sretan što taj zadatak neće zapasti njega.

Bio je sretan i zbog toga što neće morati objašnjavati zašto je jedini krvavi otisak stopala u predvorju vodio uza stube, umjesto trčeći prema ulaznim vratima.

Leo se vratio u kuću, vidljivo razdražen pozivom. »Kao da mi već dovoljno ljudi ne gura glavu u guzicu zbog tih problema s prostatom.« Pokazao je prema mjestu zločina. »Jesi li mi već riješio ovo ubojstvo?«

Will upita: »Komu pripada zeleni BMW parkiran na ulici?«

»Majci.«

»A djevojka? Ima li ona automobil?«

»Crni bemvejac, nećeš vjerovati, 325 kabriolet. Roditelji su joj ga oduzeli kada je počela dobivati loše ocjene.« Pokazao je prema kući prekoputa. »Tužila ju je susjeda koja u sve gura svoj nos kada je vidjela automobil parkiran ispred kuće u vrijeme škole.«

»Je li susjeda danas išta vidjela?«

»Starija je i od onog labradora pa se nemoj previše nadati.« Napola je slegnuo ramenima pa dodao: »Poslali smo nekoga onamo da porazgovara s njom.«

»Majka je sigurna da ne prepoznaje ubojicu?«

»Da. Odveo sam je još jedanput do njega kad se malo smirila. Prvi put ga vidi.«

Will je ponovo pogledao mrtvaca. Sve je bilo logično, ali ništa nije imalo smisla. »Kako je došao ovamo?«

»Nemam pojma. Možda je sjeo na bus i došao pješice od ulice Peachtree.«

Peachtree, jedna od najprometnijih ulica u Atlanti, bila je udaljena manje od deset minuta hoda. Autobusi i vlakovi išli su gore-dolje, iznad i ispod zemlje, dovozeći tisuće ljudi do njihovih ureda i trgovina koje su se u njoj nalazile. Will je čuo i za gluplje stvari koje su kriminalci napravili nego što je planiranje okrutnog umorstva pazeći na vozni red autobusa, ali objašnjenje mu nekako

nije sjedalo. Ovo je Atlanta. Samo su se očajno siromašni ili ekološki osvješteni vozili javnim prijevozom. Muškarac na podu bio je bijelac u trapericama od tristo dolara i Nike tenisicama od dvjesto dolara. Ili je imao automobil ili je živio u blizini.

Leo je rekao: »Poslali smo patrolu da traži automobil koji nije iz susjedstva.«

»Ti si bio prvi detektiv na mjestu zločina?«

Leo se nije žurio odgovoriti, želeći biti siguran da će Will shvatiti kako to radi iz pristojnosti. »Bio sam prvi policajac, točka«, naposljetku je rekao. »Služba 911 došla je oko dvanaest i trideset. Baš sam završavao s ručkom u onoj zalognici na Četrnaestoj u kojoj imaju sendviče. Došao sam ovamo možda dvije sekunde prije patrole. Provjerili smo kuću, uvjerali se da nema nikoga osim nas, a onda sam svima rekao da se gube.«

Četrnaesta ulica bila je manje od pet minuta udaljena od mjesta gdje su se nalazili. Imali su sreću što je prvi policajac koji je reagirao na poziv bio detektiv koji je mogao osigurati mjesto zločina. »Ti si prvi razgovarao s majkom?«

»Bila je totalno sjebana, skroz sluđena. Ruke su joj se tresle, nije mogla govoriti. Prošlo je deset minuta prije nego što se dovoljno smirila da ispriča što se dogodilo.«

»Znači, tebi se ovo čini čisto? Nekakav oblik nasilja u obitelji između dvoje tinejdžera, a onda je došla mama i dodatno začinila priču?«

»Je li to ono što te Hoyt Bentley poslao da istražiš?«

Will je prešao preko tog pitanja. »Ovo je osjetljiv slučaj, Leo. Bentley igra golf s guvernerom. Sjedi u odboru polovice dobrotvornih ustanova u gradu. Ne bi li se više iznenadio da *nismo* ovdje?«

Leo je napola slegnuo ramenima, napola kimnuo. Možda je i njega mučilo nešto u vezi s mjestom zločina, jer je nastavio govoriti. »Majka ima obrambene ozljede. Vide se tragovi borbe, svašta je porazbijano, zid udubljen. I na tijelu mrtvog klinca vide se ozljede, uključujući tragove ugriza na prstima, koji su nastali dok se majka

pokušavala osloboditi njegova stiska. Djevojka na katu — proveo je neko vrijeme s njom — gaćice su joj spuštene, grudnjak podignut. Krvi ima posvuda.«

»Je li na katu došlo do borbe?«

»Malo, ali ne kao ovdje.« Zašutio je prije nego što je predložio: »Želiš li je vidjeti?«

Will je cijenio lijepu gestu, ali Amanda je bila savršeno jasna — nije željela da se miješa u ovo, osim ako ne bude znakova koji bi upućivali na profesionalno ubojstvo. Kada bi Will gore nešto vidio, ma kako bezazleno to bilo, mogao bi poslije završiti na sudu kao svjedok.

Međutim, nije mu mogla zamjeriti što je znatiželjan. »Kako je djevojka ubijena?«

»Teško je reći.«

Will je pogledao iza sebe, prema otvorenim ulaznim vratima. Klimatizacijski uređaj u kući radio je punom parom, pokušavajući se izboriti s vrućinom koja je ulazila. »Jesi li već sve fotografirao?«

»I gore i dolje«, rekao mu je Leo. »Uzet ćemo otiske i sve ostalo kada odnesu tijela. Usput, tada ću i zatvoriti vrata, budući da mi se čini da si ti jako služben u vezi sa svim tim. Pokušavam smanjiti broj turista na minimum«, dodao je. »Na ovakav slučaj zakačiti će se mnoge velike zvjerke.«

Blago rečeno, pomislio je Will. Nitko nije prijavio da je vidio neko nepoznato, neobično vozilo u susjedstvu. Osim ako Leova teorija o javnome prijevozu nije bila točna, dečko je vjerojatno živio u Ansley Parku. Znajući koja vrsta ljudi živi ovdje, zaključio je da je vjerojatno iz liječničke ili odvjetničke obitelji. Leo će morati sve raditi po pravilima, inače će ga zgromiti čim se pojavi na sudu kao svjedok.

Will je preformulirao pitanje koje je maloprije postavio: »Kako je umrla?«

»U rasulu je — lice joj je kao mljeveno meso, krv posvuda. Čudim se da ju je majka uopće prepoznala.« Leo je zastao, svje-

stan da Will želi konkretniji odgovor. »Što ja mislim? Pretukao ju je pa nasmrtno izbo.«

Will je ponovo pogledao mrtvacu na podu. Dlanovi su mu bili prekriveni sasušenom krvlju, što se nije slagalo s opetovanim udarcima šakom ili, pak, držanjem noža u ruci. I crne traperice na koljenima su imale tamne mrlje, kao da je klečao u nečemu mokrom. Majica mu je bila povučena do rebara. Svježa modrica spuštala se do pojasa hlača.

Will je upitao: »Je li majka ozlijeđena?«

»Kao što sam već spomenuo, ima ogrebotine na rukama i nadlanicama i prilično duboku posjeklinu na dlanu, od stakla na podu.« Leo je počeo nabrajati: »Mnogo modrica, razbijena usnica, malo krvi u uhu. Možda uganuti gležanj. Mislio sam da je slomljen, ali pomaknula ga je.« Protrljao je usta, vjerojatno želeći da je u njima cigareta. »Pozvao sam hitnu pomoć, ali rekla je da neće otići dok ne uklone kćer.«

»Baš tako je rekla, >ukloni?«

Leo je opsovao sebi u bradu dok je iz džepa vadio bilježnicu sa spiralnim uvezom. Okrenuo je na pravu stranicu i pokazao to Willu.

Will se namrštio kada je vidio nečitki švrakopis. »Ne mogu to pročitati.«

Leo je okrenuo bilježnicu prema sebi i naglas pročitao: »Neću otići dok je moja kći ovdje. Ne izlazim iz kuće dok Emma ne ode.«

Will je prevrtao to ime po glavi i djevojka je počela postajati osoba, a ne samo još jedna anonimna žrtva. Nekoć je bila beba. Roditelji su je nosili, štitili, dali joj ime. A sada su je izgubili.

Upitao je: »Što majka kaže?«

Leo je zatvorio bilježnicu. »Samo gole činjenice. Kladim se da je bila odvjetnica prije nego što ju je napumpao i prije nego što se svega odrekla zbog obiteljskog života.«

»Zašto?«

»Silno pazi na to što govori, kako govori. Mnogo je onog >Osjetila sam to< i >Bojala sam se da<.«

Will je kimnuo. Branjenje samoobranom ovisilo je isključivo o tome je li čovjek u trenutku napada smatrao da je u smrtnoj opasnosti. Campano je očito postavljala temelje, ali Will nije znao je li to zato što je bila pametna ili zato što je govorila istinu. Ponovo je pogledao mrtvaca, krvave dlanove, natopljenu majicu. Ima tu još nečeg što se ne vidi.

Leo je stavio ruku na Willovo rame. »Slušaj, moram te upozoriti...«

Zašutio je kada su se otvorila klizna vrata. Amanda je stajala pokraj mlade žene. Iza njih bila je još jedna mlada žena koja je sjedila na kauču, odjevena u teniski dres. Ozlijedeno stopalo bilo je podignuto na stolić. Tenisice su bile ispod njega.

»Specijalni agente Trent«, rekla je Amanda, povlačeći vrata za sobom. »Ovo je detektivka Faith Mitchell.« Amanda je odmjerila Lea od glave do pete kao da je pokvarena riba, a onda se ponovo okrenula prema ženi. »Specijalni agent Trent vam je na raspolaganju. GBI će vam rado pružiti svu potrebnu pomoć.« Izvinuvši obrvu pogledala je Willa, dajući mu do znanja da je istina upravo suprotna. Zatim je, možda zato što je mislila da je glup, dodala: »Očekujem te u uredu za sat vremena.«

To što je Will očekivao ovakav razvoj događaja, nije pridonijelo tomu da se na to pripremi. Automobil mu je bio parkiran ispred gradske vijećnice. Donnelly će morati ostati na mjestu zločina dok se sve ne obavi, a bilo koji od ovdje prisutnih patrolnih policajaca volio bi dobiti priliku da ostane sam s Willom Trentom u patrolnom vozilu.

»Agente Trent?« Faith Mitchell zvučala je razdraženo pa je Will pomislio da mu je nešto možda promaknulo.

Upitao je: »Oprostite?«

»I trebao bi se ispričavati«, promrmljala je, a Will je uspio samo trepnuti, pitajući se što je propustio.

Činilo se da se Leu taj razgovor nije učinio nimalo sumnjivim. Obratio se ženi: »Je li majka išta rekla?«

»Djevojka ima najbolju prijateljicu.« Kao i Leo, i Faith Mitchell u džepu je nosila malu bilježnicu sa spiralnim uvezom.

Prelistala ju je kako bi pronašla ime. »Kayla Alexander. Majka kaže da je vjerojatno u školi. Westfieldska akademija.«

Will je prepoznao ime skupe privatne škole u predgrađu Atlante. »Zašto Emma nije bila u školi?«

Faith je odgovorila Leu, premda je Will postavio pitanje. »Već je bilo problema s markiranjem.«

Will nije bio stručnjak za to, ali nije mogao zamisliti da bi tinejdžerka markirala iz škole ne povevši najbolju prijateljicu sa sobom. Osim ako se nije sastajala s dečkom. Ponovo je pogledao stubište i poželio da se može popeti na kat i pregledati mjesto zločina. »Zašto mama nije danas bila ovdje?«

Faith je odgovorila: »Ima neku tjednu aktivnost u klubu. Obično se ne vraća prije tri.«

»Znači, da je netko promatrao kuću, znao bi da je Emma sama.«

Faith se obratila Leu: »Treba mi zraka.« Izišla je kroz vrata i zastala na rubu trijema, s rukama na bokovima. Bila je mlada, vjerojatno u ranim tridesetima, prosječne visine i lijepa na onaj način na koji su se mršave plavuše uobičajeno smatrale lijepima. Međutim, zbog nečega nije bila privlačna. Možda zbog prezrivo izraza lica ili bljeska sirove mržnje u očima.

Leo je promumljao ispriku. »Oprosti, stari. Pokušao sam ti reći...«

Na drugoj strani predvorja ponovo su se otvorila klizna vrata. Abigail Campano stajala je na ulazu, noge tako savijene da se ne mora oslanjati na ozlijeđeni zglob. Za razliku od Faithine pojave, njezina plava kosa i savršena, mliječnobijela koža zračile su nečime. Premda su joj oči bile otečene od suza, a donja usna još krvarila od udarca, ta je žena bila lijepa.

»Gospođo Campano«, rekao je Will.

»Abigail«, blago ga je prekinula. »Vi ste agent GBI-a?«

»Da, gospođo. Moja sućut.«

Zbunjeno ga je promatrala, vjerojatno zato što se još nije pomirila s tim da joj je kći mrtva.

»Možete li mi reći nešto o svojoj kćeri?«

Prazan pogled nije nestajao.

Will je ponovo pokušao: »Rekli ste detektivu Donnellyju da je u posljednje vrijeme markirala iz škole?«

Polagano je kimnula. »Jasno, uspijevala je...« Prekinula se kada je pogledala u mrtvaca na podu. »Kayla ju je prošle godine navukla na to. To prije nije radila. Uvijek je bila dobra curica. Uvijek je pokušavala činiti ono što je ispravno.«

»Bilo je i drugih problema?«

»Sve se to čini tako nebitno.« Usne su joj zadrhtale dok je pokušavala zadržati emocije. »Počela nam je odgovarati, raditi što želi. Pokušavala je biti svoja, a mi smo željeli da bude naša curica.«

»Je li Emma imala drugih prijatelja osim Kayle? Dečka?«

Abigail je odmahнула glavom i omotala se rukama oko struka. »Bila je tako sramežljiva. Nije lako sklapala prijateljstva. Ne znam kako se ovo moglo dogoditi.«

»Ima li Kayla brata?«

»Ne, jedinica je.« Glas joj je zadrhtao. »Kao i Emma.«

»Mislite li da biste mogli napraviti popis druge djece s kojom se družila?«

»Imala je poznanike, ali Emma je uvijek birala jednu osobu s kojom...« Glas joj se ponovo prekinuo. »Nije imala nikoga osim Kayle, zapravo.« U njezinu tonu čula se takva konačnost, uvjerenost da je njezina kći bila sama na svijetu, da je Will nehotice osjetio dio njezine tuge. Nadao se i da Leo namjerava porazgovarati s tom Kaylom. Ako je toliko utjecala na Emmu Campano kao što njezina majka tvrdi, vjerojatno je mnogo više znala o onome što se ovdje danas dogodilo nego itko drugi.

Will je upitao Abigail: »Postoji li netko tko bi mogao imati nešto protiv vas ili vašeg supruga?«

Nastavila je odmahivati glavom, skamenjeno gledajući mrtvaca koji je ležao u njezinu predvorju. »Sve se dogodilo tako brzo. Stalno se pokušavam prisjetiti što sam učinila... što sam još mogla učiniti...«

»Znam da su vas ovo mnogo puta dosad pitali, ali jeste li sigurni da ne prepoznajete tog muškarca?«

Abigail je zatvorila oči, ali on je pretpostavio da i dalje vidi ubojicu svoje kćeri. »Jesam«, naposljetku je rekla. »Ne poznajem ga.«

Iznenada se začuo muški urlik ispred ulaznih vrata. »Miči mi se s puta, jebote!«

Will je začuo naguravanje, policajce koji nekome viču da stane, a onda je Paul Campano dojurio poput čovjeka u plamenu. Ulijećući u kuću, odgurnuo je Faith Mitchell, koja mu se našla na putu. Uniformirani patrolni policajac uhvatio ju je kad je izgubila ravnotežu, opasno blizu ruba trijema. Nijedno od njih nije se činilo sretnim, ali Leo im je mahnuo rukom, tražeći da to sad puste.

Paul je zastao u predvorju stisnutih šaka. Will se pitao ima li to veze s genetikom: da si ili tip osobe koja stalno steže šake ili nisi.

»Paule...«, šapnula je Abigail i potrčala prema njemu.

Paul je šake držao stisnutima čak i dok je grlio ženu. Faith je očito bila i dalje ljuta. Govorila je odsječnim glasom. »Gospodine Campano, ja sam detektivka Mitchell i radim za Atlantsku policiju. Ovo je detektiv Donnelly.«

Paula nije zanimalo upoznavanje. Preko suprugina ramena zurio je u mrtvaca. »Je li to gnjida koja je to učinila?« Glas mu je postao režeći. »Tko je on? Što radi u mojoj kući?«

Faith i Leo su se pogledali. Willu bi taj pogled promaknuo da ih nije promatrao iz svojih razloga. Bili su partneri, očito su imali neke dogovorene znakove i činilo se da je ovoga puta Faith izvukla deblji kraj.

Predložila je: »Gospodine Campano, pođimo na trijem i porazgovarajmo o ovome.«

»Tko si ti, jebote?« Paul se zagledao u Willa, a buljave oči gotovo su nestale ispod suvišne kože i mesa na njegovu licu.

Willa nije trebalo iznenaditi to pitanje pa čak ni način na koji je izgovoreno. Posljednji put kada je Paul Campano tako razgovarao s njim Will je imao deset godina i obojica su živjeli u Domu

za nezbrinutu djecu u Atlanti. Otada se mnogo toga promijenilo. Will je postao viši, a kosa mu je bila tamnija. Jedino što se promijenilo u vezi s Paulom jest to da je sada bio teži i opakiji.

Leo je odgovorio: »Gospodine Campano, ovo je agent Trent, GBI.«

Will je pokušao malo smiriti Paula, postići da se osjeća kao da im može pomoći u istrazi. »Znate li je li vaša kći imala neprijatelje, gospodine Campano?«

»Emma?« upitao je, probadajući Willa pogledom. »Naravno da nije. Imala je samo sedamnaest godina.«

»A vi?«

»Ne«, obrecnuo se. »Nikoga tko bi...«

Odmahnuo je glavom, ne mogavši dovršiti rečenicu. Ponovo je pogledao mrtvoga ubojicu. »Tko je taj gad? Što je njemu Emma skrivila da joj je to učinio?«

»Sve što nam možete reći će nam pomoći. Možda biste vi i vaša supruga mogli...«

»Gore je, zar ne?« Paul ga je prekinuo, pogledavši prema stubama. »Moje dijete je gore.«

Nitko mu nije odgovorio, ali se Leo približio stubama kako bi mu prepriječio prolaz.

Paul je rekao: »Želim je vidjeti.«

»Ne«, upozorila ga je Abigail drhtavim glasom. »Ne želiš je vidjeti takvu, Paul. Ne želiš znati.«

»Moram je vidjeti.«

»Poslušajte suprugu, gospodine«, Faith ga je nagovarala. »Uskoro ćete je vidjeti, ali morate nas pustiti da se sada pobrine-mo za nju.«

Paul je zarežao na Lea: »Mići mi se s puta, jebote.«

»Gospodine, mislim da...«

Leo je podnio težinu Paulova bijesa; tresnuo je njime o zid i odjurio uza stube. Will je potrčao za Paulom i gotovo se zabio u njega kada se na vrhu stuba ukopao na mjestu.

Stajao je kao zaleđen, zureći u kćerino beživotno tijelo na dnu hodnika. Djevojka je bila barem četiri i pol metra udaljena od njih, ali njezina prisutnost ispunjala je prostor kao da je pokraj njih. Činilo se da se sva borbenost iscijedila iz Paula. Kao većina nasilnika, ni on se nije znao nositi s bilo kakvom vrstom osjećaja.

»Vaša je supruga bila u pravu«, rekao je Will. »Ne želite je vidjeti ovakvu.«

Paul je uzdahnuo, čulo se samo njegovo teško disanje. Rašireni dlan držao je na grudima kao da polaže zakletvu američkoj zastavi. U očima su mu se caklile suze.

S mukom je progutao. »Na stolu je bila staklena posuda.« Glas mu je postao prazan, bezizražajan. »Kupili smo je u Parizu.«

»To je lijepo«, rekao je Will, razmišljajući o tome kako ni u snu ne bi mogao zamisliti Paula u Parizu.

»Sve je u neredu.«

»Postoje ljudi koji to mogu očistiti umjesto vas.«

Ponovo je utihnuo, a Will je pogledom obuhvatio prizor, baš kao i Paul. Leo je bio u pravu kada je rekao da je dolje bilo strašnije nego gore, ali ovdje je u zraku bilo nečeg još zlokobnijeg, uznemirujućeg. Isti krvavi otisci cipela vidjeli su se posvuda po bijelome sagu u dugome hodniku. Krv je pošpricala bijele zidove na mjestima gdje su se ili nož ili šaka nadvili nad tijelo i više puta zaredom zarili se u njega ili ga udarali. Zbog nečega je Willu najmučniji bio pogled na jedan crveni otisak ruke, točno iznad žrtvine glave, gdje se napadač očito naslonio cijelim tijelom dok ju je silovao.

»Kanta, je li?«

Paul Campano nije tražio smeće. Dok su bili djeca, tako je zvao Willa. Prisjetivši se toga, Willu se stisnulo grlo. Morao je progutati prije nego što je uspio odgovoriti. »Da.«

»Reci mi što se dogodilo mojoj kćeri.«

Will je razmišljao, ali samo na trenutak. Morao se okrenuti postrance da bi prošao pokraj Paula i ušao u hodnik. Pazeći da nešto ne dotakne, zakoračio je na mjesto zločina. Emmino tijelo

ležalo je usporedno sa zidom, a glavom je bila okrenuta prema stubama. Dok je hodao prema njoj, Willow pogled stalno je bježao prema savršeno oblikovanom otisku dlana i prstiju. Želudac mu se stisnuo pri pomisli na ono što je čovjek vjerojatno radio kada je ostavljao taj otisak.

Will se zaustavio nekoliko koraka od djevojke. »Vjerojatno je ubijena ovdje«, rekao je Paulu, znajući prema lokvi krvi koja je natopila sag da djevojčino tijelo nije pomicano. Čučnuo je pokraj tijela, naslonivši se dlanovima na koljena kako ne bi slučajno nešto dodirnuo. Emmine kratke hlače bile su skupljene oko jednoga zgloba, stopala bosa. Napadač je strgnuo donje rublje i majicu kako mu ne bi smetali. Na bjelini njezinih grudi ocrtavali su se crveni tragovi zuba. Ogrebotine i modrice bili su raspoređeni po unutrašnjemu dijelu njezinih bedara, a crveni tragovi govorili su o ozljedama koje su joj nanesene. Bila je mršava; imala je plavu kosu do ramena, kao i njezina majka, te široka ramena, kao njezin otac. Nije se moglo reći kako je izgledala dok je bila živa. Lice joj je tako pretučeno da se lubanja urušila sama u sebe i tako pokrila oči i nos. Jedina referentna točka bila su usta, koja su zjapila otvorena, a iza njih je bila krvava rupa bez zuba.

Will je pogledao Paula. Muškarac je i dalje stajao kao ukopan na vrhu stuba. Njegove velike, mesnate ruke bile su skrštene na prsima, kao da je nervozna starica koja čeka loše vijesti. Will nije bio siguran što točno može vidjeti ni ublažava li udaljenost nasilje ili ga pogoršava.

Will mu se obratio: »Pretučena je. Vidim dvije ubodne rane. Jedna je točno ispod grudi, a druga iznad pupka.«

»Lani ga je probušila.« Paul se s naporom nasmijao. Will ga je ponovo pogledao, a Paul je to protumačio kao znak da nastavi. »Ona i njezina najbolja prijateljica otišle su na Floridu i vratile se s...« Odmahnuo je glavom. »Dok si dijete takva su ti sranja smiješna, ali kada postaneš roditelj i kći ti se vrati s pirsingom na trbuhu...« Lice mu se zgrčilo dok se borio s emocijama.

Will se ponovo posvetio djevojci. Imala je srebrni pirsing u pupku.

Paul je upitao: »Je li bila silovana?«

»Vjerojatno.« Prebrzo je izgovorio tu riječ. Zvuk je ostao visjeti u zraku.

»Prije ili poslije?« Paulov glas je drhtao. Bio je i više nego dobro upoznat s mračnim djelima za koje su muškarci sposobni.

Krv na trbuhu i prsima bila je razmazana, što je ukazivalo na to da je netko ležao na njoj nakon što je pretrpjela najgornji dio udaranja. Bez obzira na to, Will je rekao: »Na to pitanje morat će odgovoriti mrtvozornik. Ja ne znam.«

»Lažeš li mi?«

»Ne«, odgovorio je Will, pokušavajući ne gledati krvavi otišak, pokušavajući ne dopustiti krivnji da ga izjede iznutra, kako ne bi on bio taj koji će tom čovjeku reći užasnu istinu o nasilnoj, ponižavajućoj smrti njegove kćeri.

Odjedanput je osjetio da se Paul našao iza njega.

Will je ustao, prepriječivši mu put. »Ovo je mjesto zločina. Moraš...«

Paul je razjapio usta. Klonuo je na Willa kao da je ostao bez zraka. »To nije...« Usne su mu se pomicala, oči napunile suzama. »To nije ona.«

Will ga je pokušao odmaknuti od prizora. »Podimo dolje. Ne moraš to više gledati.«

»Ne«, Paul se pobunio i zario prste u Willovu ruku. »Ozbiljan sam. To nije ona.« Silovito je pomicao glavu naprijed-natrag. »To nije Emma.«

»Znam da ti je ovo teško.«

»Jebi se ti s tim što znaš!« Paul se odgurnuo od Willa. »Je li tebi itko ikada rekao da ti je kći mrtva?« I dalje je odmahivao glavom, zagledan u djevojku. »To nije ona.«

Will ga je pokušao urazumiti. »Pupak joj je probušen kao što si i sam rekao.«

Odmahnuo je glavom, a riječi su mu zastale u grlu. »To nije...«

»Hajde«, Will ga je nagovarao, odgurnuvši ga nekoliko koraka, pokušavajući ga spriječiti da još više kontaminira mjesto zločina nego što je to već učinio.

Paulove riječi izletjele su gotovo opijeno užurbano. »Njezina kosa, Kanto. Emmina je kosa duža. Seže joj gotovo do leđa. I na desnoj ruci ima madež. Emma. Vidi, ovdje nema ničega. Nema madeža.«

Will je provjerio ruku. Osim krvi, koža je bila savršeno bijela.

»Desna ruka«, Paul je ustrajao, izivciran. Pokazao je na drugu ruku. »Ima madež.« Kada Will nije odgovorio, izvadio je novčanik. Dok je kopao po njemu, iz njega su na pod pali računi i papiri. »Neobičnog je oblika. Kao otisak dlana. Koža je ondje tamnija.« Pronašao je što je tražio i Willu pružio fotografiju. Emma je na njoj bila mnogo mlađa; bila je odjevena kao navijačica. Naslonila je ruku na bok i u njoj držala pompon. Paul je bio u pravu — madež je izgledao kao da ju je netko uhvatio rukom i ostavio otisak.

Will je svejedno rekao: »Paul, nemojmo...«

»Abby! To nije ona! To nije Emma!« Paul se oduševljeno smijao. »Pogledaj joj ruku, Kanto. Ondje nema ničega. To nije Emma. Sigurno je Kayla. Slične su. Stalno jedna drugoj posuđuju odjeću. To je sigurno ona!«

Abigail je potrčala uza stube, a Faith odmah za njom.

»Ne prilazite.« Will im je prepriječio put, ispruživši ruke poput prometnog policajca, odgurujući Paula unatrag. On se i dalje blesavo cerio. Jedino o čemu je razmišljao bilo je da mu kći nije mrtva. Mozak mu nije prešao na sljedeći korak.

»Zadrži ih ovdje«, Will je rekao Faith. Kimnula je i stala ispred roditelja. Will se oprezno vratio do mrtve djevojke. Ponovo je čučnuo, proučavajući otiske cipela i krv na zidu. Preko djevojčina tijela prostirao se krvavi luk i to je privuklo njegovu pozornost. Prelazio je točno ispod njezinih grudi, kao pomno iscrtana linija. Will ga nije primijetio kada je prvi put promatrao tijelo, ali u ovom trenutku bio je spreman okladiti se u svoju mirovinu da je krv pripadala klinцу u prizemlju.

»To nije ona«, bio je ustrajan Paul. »To nije Emma.«

Faith je počela govoriti: »Katkad zna biti teško kada nekoga izgubite. Poricanje je razumljivo.«

Paul je eksplodirao: »Slušaš li ti mene, glupa kujo? Ne prolazim kroz dvanaest koraka žalovanja. *Znam* kako mi kći izgleda!«

Leo je doviknuo: »Je li gore sve u redu?«

»Sve je pod kontrolom«, odgovorila je Faith, zvučeci kao da je upravo suprotno istina.

Will je pogledao djevojčina bosa stopala. Tabani su bili čisti, naizgled jedini dio njezina tijela na kojemu nije bilo krvi.

Ustao je i obratio se Abigail: »Recite mi što se dogodilo.«

Odmahivala je glavom, ne dopuštajući sebi nadu. »Je li to Emma? Je li to ona?«

Will je uočio slabašne tamnocrvene krvave pruge na Abigailinoj bijeloj teniskoj haljinici, preneseni trag žrtvine krvi preko grudi. Nastavio je govoriti čvrstim glasom, iako mu je srce toliko snažno udaralo da mu je pritiskalo rebra. »Pričajte mi što se točno dogodilo od trenutka kada ste došli ovamo.«

»Bila sam u automobilu...«

»Od stuba«, prekinuo ju je Will. »Uspeli ste se uza stube. Jeste li otišli do tijela? Jeste li došli ovamo?«

»Stajala sam ovdje«, rekla je, pokazujući pod ispred sebe.

»Što ste vidjeli?«

Suze su joj tekle niz obraze. Usne su joj se pomicala dok je pokušavala progovoriti, pogledom prelazeći preko beživotnoga tijela. Naposljetku je rekla: »Vidjela sam ga kako stoji nagnut nad njom. U ruci je držao nož. Osjetila sam se ugroženo.«

»Znam da ste osjećali da ste u opasnosti«, Will ju je umirivao. »Samo mi recite što se poslije dogodilo.«

Grlo joj se stezalo pa opuštalo. »Uspaničila sam se. Zakoračila sam unatrag i pala niza stube.«

»Što je on učinio?«

»Krenuo je za mnom — spustio se niza stube.«

»Je li imao nož u ruci?« kimnula je. »Je li bio podignut?«

Ponovo je kimnula pa odmahнула glavom. »Ne znam. Nije. Bio je spušten uz tijelo.« Stisnula je ruku uz tijelo da mu pokaže. »Trčao je niza stube. Držao ga je uz bok.«

»Je li podignuo nož kada je došao do kraja stuba?«

»Udarila sam ga prije nego što je došao do kraja. Da izgubi ravnotežu.«

»Što se dogodilo s nožem?«

»Ispustio ga je kad je pao. Udario... Udario me u glavu. Mislila sam da će me ubiti.«

Will se okrenuo i ponovo pogledao otiske cipela. Bili su rastrkani, kaotični. Dvoje ljudi stalo je u krv, hodalo gore-dolje, borilo se. »Jeste li sigurni da niste došli ovamo? U hodnik?«

Kimnula je.

»Vrlo pozorno me slušajte. Niste ovuda hodali? Niste prišli svojoj kćeri? Niste ugazili u krv?«

»Ne. Stajala sam ovdje. Točno tu. Zaustavila sam se na vrhu stuba i on mi je prišao. Pomislila sam da će me ubiti. Pomislila sam...« Stavila je ruku na usta ne mogavši nastaviti. Glas joj se prelomio kad je supruga upitala: »To nije Em?«

Will je rekao Faith: »Zadržite ih ovdje«, i krenuo niza stube.

Leo je stajao na ulaznim vratima, razgovarajući s jednim od patrolnih policajaca u uniformi. Obratio se Willu: »Što se događa?«

»Nemoj čekati Petea«, naredio je i nadvio se iznad tijela ubijenog mladića. »Moram odmah identificirati ovog momka.« Pronašao je cipele Abigail Campano u salonu ispod stolića. Otisak nije bio u obliku vafle, nego isprekidani trag. Imale su samo nekoliko ogrebotina na prstima, na njima nije bilo ni kapi krvi.

Leo je stajao u predvorju i vadio gumene rukavice iz džepa. »Znatijeljna susjeda prekoputa rekla je da je prije nekoliko sati vidjela automobil parkiran na prilazu. Mogao bi biti žut. Ili bijel. S četvora vrata ili dvoja.«

Will je pogledao mrtvačeve tenisice. Uzorak u obliku vafła, sasušena krv u utorima. »Daj mi to«, rekao je. Leo mu je pružio rukavice i Will ih je navukao. »Slikao si što si trebao, je li?«

»Aha. Što se događa?«

Will je oprezno podignuo mrtvačevu majicu. Tkanina je još bila potpuno mokra na mjestu gdje je bila skupljena na struku i ostavila je neobičan, ružičasti trag na izloženoj koži.

Leo je upitao: »Misliš li mi reći što radiš?«

Bilo je toliko krvi da je bilo teško išta vidjeti. Will je lagano pritisnuo trbuh i otvorio se uzak prorez iz kojega je iscurila crna tekućina.

»Sranje«, prosiktao je Leo. »Je li ga majka ubola?«

»Nije.« Will je shvatio što se moralo dogoditi. Mladić je klečao uz tijelo na katu, s nožem zabijenim u prsa. Izvukao je nož, a arterijska krv pošpricala je tijelo mrtve djevojke. Posrćući je pokušao ustati i pozvati pomoć, premda mu je jedno plućno krilo kolabiralo. U tom trenutku na vrhu stuba pojavila se Abigail Campano. Ona je ugledala čovjeka koji joj je ubio kćer. On je ugledao ženu koja bi ih možda sve mogla spasiti.

Leo je pogledao stube pa mrtvog mladića, naposljetku shvativši. »Sranje.« Will je skinuo rukavice, pokušavajući ne razmišljati o vremenu koje su izgubili. Otišao je do krvavog otiska bosog stopala i vidio da je u trenutku kada je nastao težina tijela bila na peti. Na donjoj stubi bila je mala skupina kapljica krvi — njih šest.

Will je govorio naglas, koliko za Lea, toliko i za sebe. »Emma je bila bez svijesti. Ubojica ju je nosio prebačenu preko ramena.« Will je suzio oči, slažući dijelove slagalice. »Zaustavio se ovdje, na dnu stuba, kako bi došao do daha. Glava i ruke visjele su joj niz njegovu leđa. Kapljice krvi na donjoj stubi gotovo su savršeno okrugle, što znači da su pale ravno na pod.« Will pokaže na otisak stopala. »Težinu joj je prebacio naprijed. Stopalom je dotaknula pod — zato i jest okrenut prema stubama, umjesto prema vratima. Nakon što ju je spustio niza stube, morao je namjestiti tijelo kako bi je mogao iznijeti kroz ulazna vrata.«

Leo se pokušao opravdati. »Majčina priča držala je vodu. Nikako nisam mogao...«

»Nije bitno.« Will je podignuo pogled. Abigail i Paul Campano bili su nagnuti preko ograde i u nevjerici su promatrali što se dolje događa. »Ima li Kayla automobil?«

Abigail je oklijevajući progovorila: »Ima bijeli Prius.«

Will je izvadio telefon i pritisnuo tipku za brzo biranje. Obratio se Leu: »Pokušaj pritisnuti staricu u vezi s automobilom. Pokaži joj niz fotografija ako bude potrebno. Provjeri sve pozive Službi 911 upućene iz ovoga dijela grada u posljednjih pet sati. Neka tvoji ljudi ponovo pročešljaju cijelo susjedstvo. Kada sam dolazio vidio sam mnogo trkačica, koje su se dosad već sigurno vratile kućama. Obavijestit ću patrolu na autocesti; manje od kilometar odavde je ulaz na međudržavnu cestu.« Will je prislonio telefon na uho točno u trenutku kada se Amanda javila. Nije gubio vrijeme na čavrljanje. »Potrebna mi je ekipa ovdje. Čini se da imamo slučaj otmice.«